

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoV/3/2021
Identifikačné číslo spisu:	9514100194
Dátum vydania rozhodnutia:	20.09.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:9514100194.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera, JUDr. Martina Bargela, JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. a JUDr. Patrika Príbelského, PhD., v trestnej veci obvinených S. F. a spol. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 20. septembra 2021 v Bratislave, o dovolaní obvineného U. U. proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. februára 2020, sp. zn. 4 To 3/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného U. U. sa odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (ďalej aj „prvostupňový súd“) z 19. októbra 2017, sp. zn. PK-2T/41/2014, bol obvinený U. U. uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu falšovania, pozmeňovania a nedovolenej výroby kolkových známok, poštových cenín a nálepiek a poštových pečiatok podľa § 274 ods. 1 alinea druhá, ods. 2 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. b) Trestného zákona sčasti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v období najneskôr od 10. februára 2006 si nezisteným spôsobom zaobstarával falzifikáty kolkových známok, ktoré pre ich použitie na poplatky v štátnej správe na území mesta Košice poskytoval:

- obžalovanému U. T., zamestnancovi Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Košice - mesto v celkovom počte najmenej 42 kusov v nominálnej hodnote 1.000,- Sk a 6 kusov v nominálnej hodnote 500,- Sk v období najneskôr od 4. júna 2007 do 15. augusta 2007 na účel ich predaja žiadateľom alebo ich zamieňania žiadateľom za pravé kolkové známky v procese podávania

žiadostí na tomto úrade za províziu najmenej 10.400,- Sk (345,22 eur),

- D. F., nar. 16. júla 1969 v počte 1 kus v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na účel podania žiadosti o vykonanie zmeny - odhlásenie motorového (prípojného) vozidla na Krajskom dopravnom inšpektoráte v Košiciach, EČV: O. XXX Y. zo dňa 2. mája 2007 - žiadateľ Y. W. - motocykel YAMAHA XJ600,
- osobe označenej ako F. H. v nezistenom počte a nezistenej nominálnej hodnote v období najneskôr do 6. augusta 2007,
- nestotožnenej osobe v počte 1 kus nezistenej nominálnej hodnoty v období najneskôr do 7. mája 2007

a sám použil falzifikáty kolkových známok:

- 2 kusy v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na svoju žiadosť o zapísanie motorového (prípojného) vozidla do evidencie Krajského dopravného inšpektorátu v Košiciach, EČV: O. XXX T. zo dňa 16. marca 2007,
 - 1 kus v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na svoju žiadosť o vykonanie zmeny - odhlásenie motorového (prípojného) vozidla na Krajskom dopravnom inšpektoráte v Košiciach, EČV: O. XXX B. zo dňa 2. mája 2007,
 - 2 kusy v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na svoju žiadosť o zapísanie motorového (prípojného) vozidla do evidencie Krajského dopravného inšpektorátu v Košiciach, EČV: O. XXX B. zo dňa 10. februára 2006,
 - 1 kus v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na svoju žiadosť o vykonanie zmeny - odhlásenie motorového (prípojného) vozidla na Krajskom dopravnom inšpektoráte v Košiciach, EČV: O. XXX I. zo dňa 10. júla 2006,
 - 1 kus v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na svoju žiadosť o vykonanie zmeny - odhlásenie motorového (prípojného) vozidla na Krajskom dopravnom inšpektoráte v Košiciach, EČV: O. XXX I. zo dňa 19. júla 2006,
 - 1 kus v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na svoju žiadosť o vykonanie zmeny - odhlásenie motorového (prípojného) vozidla na Krajskom dopravnom inšpektoráte v Košiciach, EČV: O. XXX I. zo dňa 13. septembra 2006,
 - 1 kus v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na svoju žiadosť o vykonanie zmeny - odhlásenie motorového (prípojného) vozidla na Krajskom dopravnom inšpektoráte v Košiciach, EČV: O. XXX Y. zo dňa 20. októbra 2006,
 - 2 kusy v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na svoju žiadosť o zapísanie motorového (prípojného) vozidla do evidencie Krajského dopravného inšpektorátu v Košiciach, EČV: O. XXX C. zo dňa 5. februára 2007,
 - 2 kusy v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na svoju žiadosť o zapísanie motorového (prípojného) vozidla do evidencie Krajského dopravného inšpektorátu v Košiciach, EČV: O. XXX T. zo dňa 11. septembra 2006,
- pričom dňa 15. augusta 2007 pri domovej prehliadke boli u neho nájdené falzifikáty kolkových známok v počte 92 kusov v nominálnej hodnote 1.000,- Sk.

Obvinenému U. U.X. bol za to uložený podľa § 274 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, § 56 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 57 ods. 1 Trestného zákona peňažný trest vo výške 1.500 eur.

Podľa § 57 ods. 2 Trestného zákona zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona súd obvinenému pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, uložil náhradný trest odňatia slobody na 3 mesiace.

Odvolanie obvineného U. U. proti vyššie citovanému rozsudku Špecializovaného trestného súdu bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 18. februára 2020, sp. zn. 4 To 3/2018, podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuté.

II.

D o v o l a n i e a vyjadrenie k nemu

Proti uvedenému rozsudku najvyššieho súdu podal obvinený U. U. dovolanie prostredníctvom obhajkyne JUDr. Andrey Tkáčovej písomným podaním z 10. júna 2020, podaným na poštovú prepravu 11. júna 2020 z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. i) Trestného poriadku.

Podané dovolanie odôvodnil obvinený tým, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku zákonným spôsobom nevysporiadal s námietkami a odvolacími dôvodmi obvineného podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku, na základe čoho považuje rozsudky Špecializovaného trestného súdu, ako aj najvyššieho súdu vydané v tejto veci za nespravodlivé, arbitrárne a svojvoľné rozhodnutia.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odôvodnil obvinený tým, že v konaní neboli vytvorené podmienky pre plné uplatnenie procesných práv jeho i jeho obhajcu a nebol uplatnený zákonný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie práv obhajoby.

Podľa jeho tvrdenia boli porušené práva obhajoby v prípravnom konaní, pretože z obsahu spisu je zrejmé, že obvineného vyšetrovateľ viackrát odmietol vo veci vypočuť a jeho obhajcovi oznámil úkon mailom neskoro, pričom súd sa s tým vôbec nezaoberal. Uvedený postup mal za následok, že obvinený nemohol uplatniť svoje procesné práva uvedené v § 34 Trestného poriadku. Žiadosť obhajcu o upovedomovaní o vyšetrovacích úkonoch, adresovaná vyšetrovateľovi (ktorý ju prevzal a potvrdil prevzatie) nebola zažurnalizovaná vo vyšetrovacom spise a z tohto dôvodu bola predložená až na hlavnom pojednávaní po argumentácii prokurátora, že obhajca nežiadal o upovedomovanie o vyšetrovacích úkonoch. Uvedené malo podľa obvineného za následok, že obvinený a jeho obhajca neboli dôsledne upovedomovaní o vyšetrovacích úkonoch, nemohli sa na nich aktívne zúčastniť, klásť svedkom otázky a bezprostredne na ich výpovede reagovať. Vyšetrovateľ zaslal obhajcovi obvineného JUDr. Homzovi upovedomenie o procesnom úkone mailom dňa 24. novembra 2009 o 14.14 hod., pričom úkon bol 24. novembra 2009 o 10.00 hod., čím mu bolo odňaté právo aktívne sa zúčastniť na vyšetrovacích úkonoch, klásť otázky a bezprostredne na otázky reagovať. Špecializovaný trestný súd ani najvyšší súd sa tým vôbec nezaoberal.

Obvinený U. U. opakovane žiadal o to, aby bol vypočutý v prípravnom konaní, túto žiadosť zápisnične uviedol pri preštudovaní spisu 18. júla 2014 pod ČVS: PPZ-1019/NAKA-PZ-VY-2013 a dňa 13. mája 2013 taktiež pod ČVS: PPZ-188/NAKA-FF-VY-2012, napriek tomu v prípravnom konaní nebol ani raz vypočutý. Z týchto dôvodov je obvinený toho názoru, že došlo zásadným spôsobom k porušeniu jeho práva na obhajobu.

V ďalšej časti dovolania obvinený poukázal na to, že rozhodnutím Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 21. augusta 2007, sp. zn. VII/1 Gv 10/07-53, bolo uznesenie o vznesení obvinenia zrušené ako nezákonné, pričom v tomto rozhodnutí sa uvádza, že činnosť skupiny nikdy nebola zameraná na spáchanie zločinu tak, ako to vyžaduje § 129 ods. 3 Trestného zákona, teda nie je to možné posudzovať ako páchanie konaním zločineckej skupiny. Napriek tomu bol obvinený U. U. a ostatné osoby v roku 2009 obvinení a 19. decembra 2014 aj obžalovaní ako zločinecká skupina, hoci nedošlo k zmene dôkaznej situácie. Z uznesenia Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 28. januára 2014, sp. zn. VII/1 Gv 13/14/2000 podľa obvineného vyplýva, že nebolo dokázané, že skupiny obvinených osôb okolo S. F. sa mali podieľať na zadovážení a uvádzaní do obehu falošných kolkových známk na tlačivách a návrhoch podaných na súdoch, katastrálnom úrade a dopravnom inšpektoráte, na ktorých bolo zistených viac ako 10 500 prípadov použitia týchto kolkových známk. Z uvedeného je podľa obvineného jednoznačné, že falošné kolky sa v tom čase vyskytovali vo veľkom množstve, používalo ich množstvo ľudí, predávali sa na miestach druhopredajcov kolkových známk a ich nepravosť nezistili ani policajti pri evidencii motorových vozidiel, ktorí mali UV lampy na overenie pravosti, pričom tento záver si osvojil aj prvostupňový súd.

Obvinený pri domovej prehliadke dobrovoľne vydal 92 ks kolkových známok a peniaze v hotovosti, ktoré mal doma, pričom o týchto kolkových známkach nevedel, že sú to falzifikáty, dozvedel sa to až v priebehu trestného stíhania zo znaleckých posudkov. K dôkazom, ktoré obvinený predložil na hlavnom pojednávaní v rámci svojej obhajoby vo vzťahu k tomu, prečo mal u seba toľko kolkových známok, súd neprihliadol a vyhodnotil ich ako nevieryhodné. Na základe uvedeného je podľa obvineného potrebné zaoberať sa otázkou, prečo súd prihliadol výlučne na výpoveď P. W., ktorá mu stačila na vyslovenie záveru, že kolkové známky si zaobstaral nezisteným spôsobom. Uvedené hodnotenie dôkazov podľa obvineného odporuje zásade *in dubio pro reo*.

Napriek zjavným rozporom vo výpovedi P. W., ako aj jeho zaujatosti voči obvinenému U. U., súd bez akéhokoľvek relevantného základu považoval za nevierohodné výpovede D. G., U. T. a listinné dôkazy, ktoré preukazujú, že tvrdenia obvineného ohľadom nadobudnutia kolkov od Q. P. sú pravdivé. V rámci svedeckej výpovede P. W. na hlavnom pojednávaní 22. júna 2016 bolo podľa obvineného viacero rozporov, ktoré nedokázal vysvetliť, pričom ako vyplýva z jeho výpovede, v roku 1997 utrpel ťažký úraz hlavy, mal depresívne stavy, ktoré liečil antidepresívami a v rokoch 2008, 2010, 2011 mal taktiež problémy s pamäťou. Ako vyplýva z výpovede svedka W., do roku 2001 mal kaviareň, v ktorej sedel 80% otváracieho času, v čase, keď malo dôjsť ku skutku, ju už 5 rokov neprevádzkoval, pričom uvádzal, že pracoval ako živnostník od rána do večera, v období rokov 2005-2007, kedy sa mal skutok stať. Napriek tomu prvostupňový súd uviedol, že jeho výpoveď je v podstatnom ohľade súladná aj s ostatnými vykonanými dôkazmi svedčiacimi v neprospech obžalovaného, najmä, že obžalovaný sa zaoberal obchodovaním s falošnými kolkami vyrobenými na Balkáne, a že tieto chcel nejakým spôsobom distribuovať. V čase, keď mal svedok W. kaviareň, teda v roku 2001, U. U. nebol obvinený, skutok, ktorý mu je kladený za vinu, sa mal stať v období rokov 2006-2007, z čoho podľa obvineného vyplýva, že svedok vedome klamal, aby mu priťažil. Sám svedok totiž uviedol, že v rokoch 2005-2007 robil od rána do večera, mal veľmi veľa zákaziek, celá jeho výpoveď je podľa obvineného zmätočná. Najprv odmietol vypovedať, následne sa telefonicky domáhal vypočutia, pričom keď ho nevypočuli, písal list na súd, jeho následná výpoveď mala viacero rozporov, pričom nesedí ani časové obdobie.

Obvinený U. U. taktiež poukázal na výpoveď obvineného U. T., ktorý vypovedal, že obvinený U. U. mu dal 28 kusov kolkov, poprosil ho, aby mu predal kolky, ktoré mu zvýšili v nominálnej hodnote 1 000,- Sk. Ohľadom kolkov v nominálnej hodnote 500,- Sk obvinený U. T. vypovedal, že ich nenakupoval, len ak prišiel kolega, že mu zvýšili, tak ich predal. Obvinený U. T. uviedol, že od obvineného U. U. nedostal žiadnu províziu a U. U. odovzdal takú sumu, akú mali kolky nominálnu hodnotu. Vychádzajúc z uvedeného obvinenému nie je zrejmé, na základe čoho súd dospel k záveru, že obvinenému U. T. poskytol 42 kusov kolkov v nominálnej hodnote 1 000,- Sk a 6 kusov v nominálnej hodnote 500,- Sk za províziu 10 400,- Sk, pretože to nevyplýva z vykonaného dokazovania a súd neuviedol, ako došiel k tomuto zisteniu a na základe akých dôkazov. Obvinený taktiež poukázal na to, že odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že obvinený poskytol kolky F. H. v nezistenom počte, pričom táto osoba nebola k týmto skutočnostiam vypočutá, teda podľa obvineného neexistuje žiaden dôkaz o tom, že mu obvinený U. U. poskytol kolky tak, ako to uvádza najvyšší súd v napadnutom rozsudku.

Obvinený ďalej uviedol, že nemal vedomosť o tom, že ide o falzifikáty kolkových známok, pričom súd prijal dôkaz Belehradského apelačného súdu, z ktorého je jednoznačne znaleckým dokazovaním potvrdené, že kolky sa nedali rozoznať od originálu. Obvinený je tak v predmetnej veci sám poškodeným, pričom s týmto dôkazom sa konajúce súdy žiadnym spôsobom nevysporiadali. Konajúce súdy v odôvodneniach svojich rozhodnutí v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku neuviedli, ktoré skutočnosti vzali za dokázané, o ktoré dôkazy svoje zistenia opreli, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Obvinený je toho názoru, že dôkazy, ktoré prvostupňový súd vykonal, nepreukazujú jeho vinu, pretože z vykonaného dokazovania vyplynuli viaceré vzájomné rozpory ako sa mal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, stať. V priebehu celého trestného konania sa nevyskytol žiaden priamy alebo nepriamy usvedčujúci dôkaz preukazujúci skutočnosť, že obvinený sa skutku dopustil tak, ako to uviedol prvostupňový súd a potvrdil ho aj odvolací súd vo výroku odsudzujúceho rozsudku. Výpoveď svedka P. W. považovali súdy za pravdivú

aj napriek tomu, že obvinený uviedol dôvody spochybňujúce pravdivosť jeho výpovedí, pričom listinné dôkazy a ani výpovede svedkov, ktorí vypovedali v jeho prospech, neboli podľa súdu dôveryhodné.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu z 18. februára 2020, sp. zn. 4 To 3/2018, bol porušený zákon v § 319 Trestného poriadku a v konaní, ktoré mu predchádzalo, v § 213 ods. 3 Trestného poriadku, a to v neprospech obvineného. Zároveň navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok najvyššieho súdu vo výroku o vine a treste a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Špecializovanému trestnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol s tým, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obvinený stíhaný alebo podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol rozsudkom vo veci tak, že obvineného spod obžaloby oslobodí.

Prokurátor sa k podanému dovolaniu do dňa konania neverejného zasadnutia nevyjadril.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 Trestného poriadku.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci rozhodol nepríslušný súd.

Hoci obvinený U. U. v podanom dovolaní tento dovolací dôvod označil, do jeho rámca nespadá žiadna z ním uplatnených dovolacích námietok. Dovolaciemu súdu preto neostáva iné, než konštatovať, že tento dovolací dôvod v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal odmietnutie jeho výsluchu vyšetrovateľom v prípravnom konaní, ako aj oneskorene oznámený začiatok konania úkonu jeho obhajcov.

K tomu je potrebné v prvom rade poukázať na uznesenie najvyššieho súdu zo 14. januára 2014, sp. zn. 2 Tdo 1/2014, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 116, roč. 2014, v zmysle ktorého „Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vyžaduje, aby bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Nie je ním len všeobecné právo obvineného zvoliť si obhajcu a radiť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní a súdom (§ 34 Trestného poriadku), ale aj právo na navrhovanie dôkazov

priamo obvineným alebo prostredníctvom obhajcu (§ 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Trestného poriadku). Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku).“

Rovnako tak je potrebné poukázať na uznesenie najvyššieho súdu z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7, roč. 2011, v zmysle ktorého „Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.“ Vychádzajúc z vyššie uvedeného možno vo vzťahu k predmetnej veci poukázať na to, že obvinený U. U. bol v prípravnom konaní vypočutý 20. novembra 2009, pričom využil svoje právo a odmietol vypovedať (č. l. 160 - 161 spisu).

Pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu 15. mája 2013 obvinený spolu s obhajcom okrem iného navrhli doplniť dokazovanie výsluchom obvineného, pričom na tomto návrhu zotrvali aj pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu 18. júla 2014 (č. l. 2 725 spisu). O návrhoch na doplnenie vyšetrovania vyšetrovateľ rozhodol tak, že tieto zamietol, pretože ich nepovažoval za relevantné (č. l. 2 725 spisu).

Zároveň po podaní obžaloby obvinený vypovedal na hlavnom pojednávaní 11. januára 2016 (č. l. 3 157 - 3 172 spisu), pričom na túto jeho výpoveď prvostupňový súd pri rozhodovaní vo veci prihliadal, čo je zrejme aj z odôvodnenia rozsudku Špecializovaného trestného súdu v tejto veci (str. 119 - 121).

Podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Nakoľko konajúce súdy v predmetnej veci postupujúc podľa vyššie uvedenej zásady vychádzali pri svojom rozhodovaní z výpovede obvineného na hlavnom pojednávaní (ktorej priebeh obvinený žiadnym spôsobom nenamietal) a s jeho návrhom na výsluch v prípravnom konaní sa orgány činné v trestnom konaní vysporiadali, nemožno konštatovať, že by v predmetnej veci došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu, a niečo ešte k zásadnému.

Zároveň, pokiaľ obvinený v dovolaní namietal, že jeho obhajcovi bolo odňaté právo aktívne sa zúčastniť v prípravnom konaní na vyšetrovacom úkone konanom 24. novembra 2009 o 10.00 hod., pretože oznámenie o tomto úkone mu bolo doručené až 24. novembra 2009 o 14.14 hod., k tomu je potrebné uviesť, že z upovedomenia vyšetrovateľa z 24. novembra 2009 vyplýva, že toho istého dňa o 10.00 hod. sa má konať výsluch obvineného. Z obsahu vyšetrovacieho spisu však nie je zrejmé, že by sa v tento deň konal výsluch niektorého z obvinených, dokonca ani obvineného U. U., ktorého výsluch sa uskutočnil 20. novembra 2009 a ktorý na hlavnom pojednávaní 30. mája 2017 na otázku prokurátora odpovedal, že nemá vedomosť o tom, že by sa 24. novembra 2009 uskutočnil jeho výsluch (č. l. 4 470 spisu). Z uvedeného vyplýva, že ak sa v daný deň výsluch žiadneho obvineného nekonal, nemohlo žiadnym spôsobom dôjsť ani k porušeniu práva obvineného na obhajobu neprítomnosťou jeho obhajcu na tomto úkone.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného možno uzavrieť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a síce, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Touto formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenapĺňa (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 24. júla 2007, sp. zn. 2 Tdo 21/2007, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 57, roč. 2007 - II.).

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014 - II.).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu v predmetnej veci, rozpory vo výpovedi svedka P. W., z ktorej konajúce súdy vychádzali, pričom ďalšie dôkazy, ktoré preukazovali jeho tvrdenia, považovali konajúce súdy za nevierohodné a uzavrel, že takéto hodnotenie dôkazov podľa jeho názoru odporuje zásade in dubio pro reo.

Vo vzťahu k uvedenému dovolací súd uvádza, že tieto námietky obvineného sú námietkami skutkovými, t. j. vzťahujú sa k správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu, ktorý však dovolací súd pri dovolaní podanom obvineným nemôže v zmysle § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku skúmať ani meniť. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je skutkový prieskum dovolacím súdom vylúčený, vzhľadom na zákaz skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku. Skutkový prieskum by bol v dovolacom konaní možný len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

S poukazom na uvedené možno konštatovať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú naplnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. i) Trestného poriadku, preto dovolanie obvineného U. U. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.